

nok, at man tog Valgretten fra Gaardmænd, Husmænd og Arbejdere paa Landet og gav den til Herremænd og til Købstadfolk.

Den Bestemmelse, som vi alle have talt saa ofte om, at ved Landstingsvalget gælder en Herremænd lige saa meget som en hel Landsby, skal jeg ikke ofre videre Ord paa. Jeg skal kun sige, at jeg finder det mærkeligt, at et Landbodemokrati kan føle det værdigt for sig at lade denne Tilstand bestaa en Dag længere end allerhøjest nødvendigt. Men jeg skal gaa til andre Bestemmelser. Efter Grundloven af 1866 er Forholdet det, at Købstæderne ved Landstingsvalgene vælge halvt saa mange Valgmænd som Landdistrikterne, til Trods for, at Landdistrikterne for Øjeblikket have tre Gange saa mange Mennesker som Købstæderne — vi undtage København, thi dér gælder en særlig Ordning —, det vil med andre Ord sige, at efter Grundloven af 1866 og efter de Bestemmelser, som de Herrer, der regne sig til Landbodemokratiet, ikke ville forandre, skal der akkurat tre Vælgere paa Landet til at opveje to Vælgere i Købstæderne. Jeg ved ikke, om man fra et Landbodemokratis Side vil finde, at det er en værdig Stilling at indtage. Men det bliver værre endnu, naar man gaar ind i det specielle. Det kan ikke nægtes. Selv om en Landkommune er nok saa stor, faar den kun Lov til at vælge een Valgmand til Landstinget, og selv om en Købstad er nok saa lille, faar den Lov til at vælge to. Ja, det bringer mærkværdige Ting med sig.

Jeg sidder her skraas overfor det højtrædende Medlem fra Sæby (Pinstrup), der er Bærer af den saakaldte Bondekultur. Lad mig saa tage frem et Eksempel oppe fra hans Valgkreds om, hvordan det kan komme til at se ud, og hvordan det ser ud ved Landstingsvalget og Valgmandsvalget i den Kreds. I den Kreds findes der en stor Landkommune, Dronninglund, en Kommune med 1040 Vælgere, og i den Valgkreds findes der en lille Købstad, det er Sæby, som har 340 Vælgere. Naar der nu skal vælges Valgmænd til Landstinget, bliver Resultatet efter den nu gældende Lovgivning, at Sæby Kommune vælger to Valgmænd til Landstingsvalget, medens Dronninglund Kommune vælger 1 Valgmand til Landstingsvalget. Det vil med andre Ord sige, at 6 solide Bønder i Dronninglund Kommune kunne akkurat vejes op af en spinkel Skrædder i Sæby. Jeg har nok hørt Historien om den tapre Skrædder, der slog hele 7 med et Slag, og man har ment, at han absolut skulde henvises til Eventyrets Verden, men efter den danske Forfatning er det saadan,

at een Skrædder i Sæby kan lige akkurat tage det op med 6 Vælgere ude i Dronninglund Kommune. Jeg ved ikke, om Folk, der særlig have fundet det rigtigt at kæmpe for Bondekulturen og for Bondedemokratiets Vel her i Danmark, kunne finde, at de ere tjente med, at en saadan Ordning bestaar en Dag længere end nødvendigt, og om de ikke maatte finde, at de kæmpede bedst for Bondekulturen, naar de tog Del med os andre i Kampen for at faa et saadant Forhold rettet saa snart som muligt.

Man siger fra det saakaldte Venstre, at naar man ikke er med til nu at ville stille Forslag om en Grundlovsforandring, den store Grundlovsforandring, er det, fordi man ikke har et stærkt Folketing. Men jeg ved ikke, hvad man forstaar ved et stærkt Folketing. Jeg er ganske enig med mit Partis Ordfører (Rode), naar han i Gaar udtalte, at i denne Sag have vi et stærkt Folketing, at hvis der er nogen som helst Sandhed og Alvor i Regeringsvenstres Udtalelse om, at det ønsker at komme bort fra 1866-Grundloven og tilbage til Juni-Grundloven, saa have vi jo et stærkt Folketing i dette Øjeblik. Vi have, som mit Partis Ordfører udtalte i Folketinget i Gaar, 100 Stemmer imod 13 i saa Henseende, og vi vide ikke engang, om de 13 ere imod. Et stærkt Folketing! Hvad betyder det? Det maa vel altid være et Folketing, der selv imod Landstingets Modstand vil fastholde de gode, demokratiske og retfærdige Krav. Er der noget i Vejen med Folketinget i saa Henseende, maa det være i Regeringsvenstres Rækker, for dér ere vi vant til at træffe Sløjhed i det Kapitel, vante til at træffe dem, der fire og hale i Land og hugge en Hæl og klippe en Taa og gaa paa Forlig med Landstinget og opgive de rene og klare Linier. Men det maa de Herrer nu kunne rette indenfor sig selv og ikke stille Bebrejdelser til andre.

Men der er maaske andre Krav, man stiller til et stærkt Folketing. Naar jeg tænker paa, hvem denne Udtalelse skyldes, kunde der i mig opstaa den Tanke, at man fra en vis Side her i Folketinget opfatter et stærkt Folketing som et Ting, der har til sin første og fremmeste Opgave at bære denne eller hin bestemte Politiker frem til denne eller hin Stilling, og naar Folketinget ikke er indrettet paa det, er det ikke et stærkt Folketing. Men i den Sag, vi have for i Øjeblikket, have vi et stærkt Folketing, og hvis det var Alvor fra Regeringspartiets Side, kan det møde op i Landstinget med et Forslag om Ændring af Grundloven i Juni-Grundlovens Aand, der har 100 Stemmer